

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLII. ÉVF., 2022. SZEPTEMBER

JÖVŐ-MENŐ NYARALÓK
TILTOTT HELYEK
ÉLETMENTŐ 3D-NYOMTATÁS

390

+

BOJTOR
VÁSÁRHELYI
TEBO
SILVER
BLACKWOOD

TOMASZ
Kolodziejczak

A. T.
Greenblatt

Előfizetőknek
CSAK
1490 Ft!

50 éve

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

Tallinn, Anno Domini 1432.

Melchior patikárius bűnügyi sorozatának ötödik részében az események középpontjában egy titokzatos krónika áll, melynek felfedezését gyilkosságok sora követi, a szálak pedig a Szent Test Céhhez vezetnek, melynek a patikárius is tagja.

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Köszöntő

Emlékszem egy estére, még 2006-ban, Kijevben, amit Németh Attila ágyán töltöttem (semmi rosszra nem gondolni: szobaparti volt – ömm, ez se hangzik jobban). Szóval, a Galaktika nem sokkal korábban indult újra, több éves kihagyás után. És most itt vagyunk 2022-ben, közel két évtizeddel később, és eljött a pillanat, hogy pohárköszöntőt mondjak: „Galaktika, fél évszázad telt el az első lapszámod megjelenése óta! *Egészségedre!**” Kicsit nem úgy hangzik mindez, mintha a magazin valami Marvel-szuperhős lenne, például Főnix az első halála után, vagy Amerika Kapitány, mikor kiszabadult a jégtömbjéből? A Galaktikában minden benne van, filmek, játékok, hírek a média világából, SF és fantasy történetek magyar és külföldi szerzők tollából.

Imádom ennek a lapnak a színeit, a változatosságát, és azt, hogy figyelmesen rajta tartja ujját a fantasztikum világának érverésén. Ráadásul nyomtatásban jelenik meg, papíron – hurrá! –, nem csak egy felhőnyi kósza elektron, amit a legközelebbi nagyobb napkitörés úgy fújhat szerteszét, mint megannyi pitypangmagot. Erről jut eszembe, milyen gyönyörű szó is a *pitypang**. Úgy hallottam, a hivatalos neve ennek a virágnak *gyermekláncfű**, de én ezt nem akarom elhinni. Akárhogy is, az egyetlen dolog, amit hiányolok a Galaktikától, hogy nem tudom elolvasni... bár attól még szívesen lapozgatom át elejétől a végéig, valahányszor csak esélyem nyílik rá.

Persze a remény hal meg utoljára – elvégre 15 év után most már háromig is el tudok számolni magyarul. (Sokat segít, ha az, amit számolni kell, például sör.) Szóval még egyszer: *Egészségedre**, Galaktika!

Ian Watson
író

(A csillaggal jelölt és dőlttel szedett szavak az eredeti, angol nyelvű szövegben is magyarul voltak. – A szerk.)

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Ivona Denovic (Horvátország)** munkája:
ivonadenovic.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft., 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető

a **Pannonia Könyvesbolt**ban.

www.pannonia.ca • e-mail: **info@pannonia.ca**

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

30

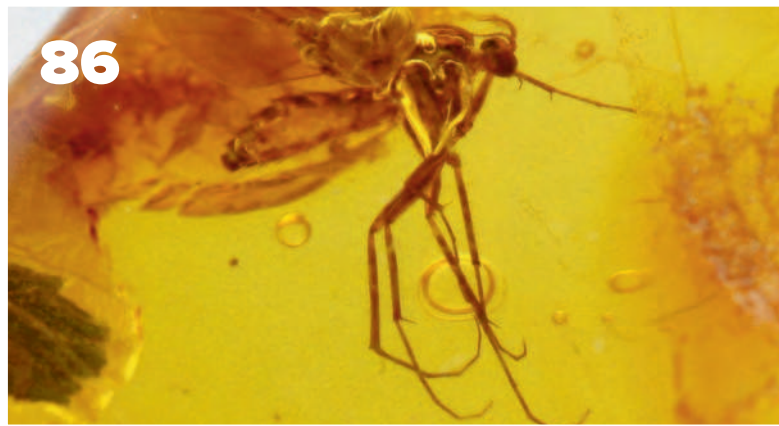
84

48

72

86

NOVELLÁK

- 6 Tomasz Kołodziejczak:** Alkonyat Verona felett (befejező rész)
- 34 Bojtor Iván:** Tiltott Városok
- 50 A. T. Greenblatt:** És mégis
- 62 Vásárhelyi Lajos:** Eros feedback
- 74 Allison Tebo:** Pedig elsőre olyan jó ötletnek tűnt...
- 89 Johnny Silver:** Tizenöt év
- 102 Algernon Blackwood:** Az ember, aki megfejtette...

CIKKEK

- 30 Tiltott helyek**
- 46 Videodrón**
- 48 Intelligens dizájn**
- 60 A szférák zenéje**
- 70 Világűrt jelentő deszkák**
- 72 Zöld jövő**
- 84 Obszervatórium**
- 86 Kő kövön**
- 88 Kapcsolatfelvétel**
- 94 Képregény a Galaktikában**

GALAKTIKA XL

- 115 Bram Stoker:** A Hét Csillag Ékköve (befejező rész)
- 200 Vámpírok és múmiák**

Életmentő 3D-nyomtatás

A Sygnis nevű, 3D-nyomtatásra szakosodott varsói technológiai cég segítségével sikerült megmenteni egy kritikusan fejletlen koponyájú újszülött életét úgy, hogy egy nap alatt kinyomtatták a baba koponyájának pontos modelljét.

Az agyműtétek sokszor igen összetettek lehetnek. Ha az operációt egy csecsemőn vagy gyermekén végzik el, az még nagyobb kihívást jelent. A lengyelországi Rzeszówban azonban a sebészek elérték, hogy 3D-nyomtatóval készítsenek koponyát egy újszülöttnak, aki hiányos csontozattal született.

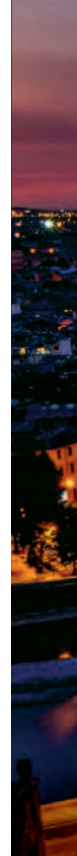
Ha a műtétet nem tervezik és végzik el négy napon belül, a baba élete közvetlen veszélybe került volna.

Az újszülött koponyájának életmentő, 1:1-es méretarányú modellje a felső-sziléziai Gyermekegészségügyi Központ sebészeinek és az e-Nable Polska Alapítvány orvosainak sürgős segítségkérését követően készült el.

A cég nem akarta veszélyeztetni a gyermeket, ezért két különböző technológiával egyszerre készítette el a másolatot. A Sygnis a baba életének megmentése érdekében minden más 3D-nyomtatási projektet leállított, és 26 óra alatt fejezte be a koponyapótlást.

9.

A Piával való elfoglaltság nem vett túl sok időt igénybe, kevesebbet, mint azt Vittorio eredetileg gondolta. Csak fél nyolcra az iskolába kellett kísérsnie a kislányt, és estig tulajdonképpen nyugta volt. A gyerek napi hét órában tanult, ehhez hozzájött még az ebéd- és uzsonnaszünet, délután pedig a politikai órák és a közösségi feladatok. Munka után elment érte az iskolába, és este nyolc előtt már haza is értek. Egy kis vacsi, egy kis tévzés – Pia szerette a játékműsorokat és a valóságshow-kat –, egy kis mosakodás és alvás. A gyerekek ritkán kaptak házi feladatot. Meg kellett tanulniuk írni és olvasni, elsajátítani a matematika alapjait, és mindenekelőtt meg kellett tanulniuk és el kellett fogadniuk az Észak-olaszországi Tartomány, közismert nevén a Velencei Tartomány törvényeit és szokásait. A tizenkét éveseknek az adott munkacsoportnak megfelelően minősítő vizsgákat kellett letenni. Elméletileg az ezeréves kínai hagyomány értelmében a vizsgán nem a származás, hanem kizárólag a kompetencia és a képességek játszottak szerepet. A gyakorlatban persze a jó szociális helyzetű családok gyermekei jobban teljesítettek, ezért középiskolába kerültek, ahol felelősségteljesebb tevékenységre nevelték őket, mint a szőlőgazdaságban végzett munka vagy a márkás cipők varrása. Ugyanakkor a rezervátum urai szorgalmasan ügyeltek arra, hogy a bennszülöttek közül senki se érezze magát túlságosan magabiztosnak, és olyan új emberekkel, nevezetesen *megalázókkal* vegyítették az elitet, akik saját tehetségüknek és szorgalmuknak köszönhetően lettek sikeresek. És persze a tartományi hatóságok támogatásával. Ez természetes módon hígitotta fel a fehér lakosságot, és

*Az átrendeződött
népességű Európa a
felismerhetetlenségig
megváltozott. De milyen
szerepet játszhat ebben
egy kislány?*

**JANUSZA
ZAJDEL**
díjas szerző

Tomasz Kołodziejczak (befejező rész)

Alkonyat Verona felett

megnehezítette a kínai uralom elleni szervezett ellenállás kialakulását.

Pia és Vittorio esténként nem sok időt töltöttek együtt. Még ha előfordult is, hogy együtt néztek valamit a tévében, nemigen váltottak szót egymással. Vittorio általában a díványon ült, a kislány a nagy fotelt választotta magának, amiben szinte le tudott feküdni, és amelynek az ívelt karfája eltakarta őt a gyámja szeme elől.

Vittorióknak el kellett ismernie, hogy Pia tartotta a formáját. Amikor a férfi az iskoláról kérdezte, rendszerint egy rövidke „Minden rendben” vagy „Semmi nem történt” válasszal rázta le őt. A tanító nénik – Vittorio köteles volt kétnaponta felvenni a kapcsolatot a nevelővel – dicsérték Piát. Rendezett, csendes, megfontolt és határozott. Habozás nélkül kritizálja társait a nevelő órák alatt. Lojális az államhoz, és megfelelően becsben tartja a Tartomány első titkárának portréját. Nagy esélye van

a középiskolába való minősítésre, ha továbbra is összpontosít a tanulmányaira és feladataira.

Vittorio eleinte közönyösen fogadta a dicséreteket, de hamar rájött, hogy a kislány viselkedése számára is előnyös. Végére is, az iskolából érkező jelentések feljebb mentek, és minden bizonnyal olyan emberek asztalára kerültek, akik eldöntötték azt, hogy Vittorio a gyermek gyámja lehet. Egy jó vélemény segíthet, a rossz pedig árthat. Néhány beszélgetés után Vittorio valami másra is figyelmes lett – a Piával kapcsolatos bókok nagyon jólestek neki. Amikor megjelent az iskolában a szülői értekezleten, szinte szupersztárnak érezte magát a többi szülő között. A gyámsága alatt álló kislány volt az, akit nagyra értékelték, Vittorio személyi aktájába dicséretek kerültek, az értekezleteken őt személyesen emelték ki, mint egy olyan gyámot, aki feladatát tökéletesen teljesíti. Természetesen ➔

sem a tanítók, sem a társadalmi-politikai nevelő, sem a többi szülő nem utalt és nem kérdezett rá a Piával való rokonságára.

Az első értekezlet után Vittorio annyira megörült, hogy úgy döntött, megjutalmazza a kislányt, ezért vasárnap reggel elvitte őt sétálni. Az óvárosba mentek, ahová csak a turisták és az őket kiszolgáló fehér lakosság léphetett be. A hétvégi gladiátor-előadásoknak köszönhetően Vittorio ideiglenes belépővel rendelkezett, és szabadon közlekedhetett a bennszülöttek számára tiltott zónában.

Busszal mentek a Piazza Bráig, ahol személyi igazolvány-ellenőrzésen kellett átesniük. A végállomás a városháza előtt volt – itt ismét ellenőrizték a papírjaikat, és engedélyezték egy háromórás sétát.

Verona legnagyobb terén a szokásos nyüzsgés uralkodott. Kínai szervezett turisták, helyi idegenvezetők, néhány fehér turista Amerikából és az Orosz Unióból, de néhány kisebb csoport Eurábiából is. A muszlimokat elvileg nem engedték be Kína európai tartományaiba, az új uralkodók nem látták szívesen a dzsihád terjesztőit a kontinens többi részében levő enklávéikban. Kivételt élveztek azonban az üzletemberek vagy a kormánytisztviselők, akiknek általában a számukra legérdekesebb helyekre szerveztek látogatásokat. Verona megújult Arénájával és gladiátorműsorával az egyik legfelkapottabb volt.

Vittorio és Pia átsétált az árnyékos kis parkon a városházával szemben, elhaladva Viktor Emánuel király szobra mellett. Később a Via Lenocio torkolata felé vették az irányt. A tömegben kantoni és angol szó hallatszott, bár időnként német vagy orosz mondatok is felcsendültek. Vagy talán mégsem német, hanem dán? Vittorio sohasem tudta megkülönböztetni ezeket

egymástól. A turistákat lökdösték a nagy batyukat a hátukon cipelő szatócsok, áruval megrakott kis kocsijukat maguk előtt tolva. Pizzát és olcsó kimért bort, báránnyársat és fagyaltot, jeges teát és nagyon drága palackozott vizet árultak. A turisták itt a leghíresebb olasz tervezők kütyüit, apró muránói üvegkészereket és olasz reneszánsz festmények miniatűr reprodukcióit is megvásárolhatták. Az izzadságszag keveredett az étel- és füstszaggal, s az Arénában összegyűlt nézők harsogása olykor az általános zaj fölé emelkedett – jelezve, hogy egy különösen érdekes műsor zajlik.

– Itt dolgozol? – kérdezte Pia, és az ujjával mutatta. – Az Arénában?

– Igen.

– Ott tartják az előadásokat?

– Igen, nagy rendezvényeket.

– Meg szeretném nézni – mondta a kislány, és elhallgatott a következő negyedóra.

– Talán egyszer elviszlek oda – motyogta Vittorio, bár el sem tudta képzelni, hogy mikor tudná teljesíteni ezt az ígérteit.

A Via Lenocio zsúfolásig megtelt emberekkel, de ez nem akadályozta a haladást. Október azonban nem hasonlított júliusra vagy augusztusra, amikor a Tartomány turistavárosai – Verona, Velence vagy Padova – inkább egy zsúfolt busz belsejére, mint egy élő városra emlékeztettek.

Balra kanyarodtak a Via Leonira, ahol nekiütköztek a Júlia erkélyéhez várakozó tömegnek. A tömegben a fiatal kínai nők domináltak, ízlésesen és a legújabb divatirányzatok szerint öltözve: Louis Vuitton kiegészítések, Dolce & Gabbana ruhák, Prada cipők. Minden cuccuk vadonatúj, valószínűleg ma vagy tegnap vették a város legdrágább butikjaiban. Az olasz divat a borral és a régiségekkel együtt a harmadik

olyan ok volt, amiért a Kínai Népbirodalom a protektorátusa alá vette Olaszország egyes részeit, és megtiltotta a dzsihadnak, hogy megtámadja őket.

A lecke, amelyet a Negyedik Isis tizenöt évvel ezelőtt, az utolsó bekebelező kísérlet során kapott, egyszerű és rövid volt. Nevezetesen – három taktikai nukleáris rakéta kiirtotta őket a föld színéről, elpusztítva minden életet Marseille környékén.

A hangoskodó kínai lányok magas rangú tisztviselők vagy gazdag üzletemberek lányai, feleségei vagy szeretői voltak – maga a velencei tartományi vízum egy vagonba került, nem beszélve a repülőjegyek, tartózkodások és vásárlások költségeiről. A Júlia-ház bejáratánál található üzletben egy szuvenir kávésbögréért az árusító bennszülött havi fizetésének megfelelő összeget kellett fizetni.

Vittorio megfogta Pia kezét, és átverekezték magukat a kapun. A turistánők fotózták magukat a színes feliratokkal díszített fekete falakhoz támaszkodva, tolongtak Júlia szobra előtt, hogy biztosan hozzáérjenek a melléhez, majd sorba álltak, hogy kiléphessenek az erkélyre.

– Ezek minek jöttek ide?

– Mert ez Júliának, a világ legszebb nőjének otthona. – Vittorio nem volt biztos benne, hogy jól ismeri-e az egész történetet, de azt hitte, Piának tetszeni fog ez a hely, hiszen ő egy kislány. – Hallottál róla?

– Nem. – Ha valami hatott a kislányra, az a zajos tömeg volt körülötte, nem a régi legendák. – De minek vannak itt?

– Tudod, boldogtalanul szerelmes volt. Minden nap kiment erre az erkélyre, szeretett Rómeója pedig lent állt, és hosszú órákon át csodálta őt.

– Nem volt más dolguk? – A kislány agya nem tudta feldolgozni azt az informá-

ciót, hogy valaki ennyi szabadidővel rendelkezett.

Vittorio nem válaszolt, mert az udvar sarkában egy tucat, valószínűleg húsz év körüli lány – már amennyire a kínai nők korát meg tudta becsülni – hangosan sikoltozott. A legtöbbjük orrán már speciális szemüveg volt, mások pedig épp az idegenvezetőjüktől vették át. Az erkélyen egy, a társasághoz tartozó, feszengő és kezével hadonászó kínai lány állt.

– És ő mit csinál?

– Ő most Júlia. Azaz Júlia szeretne lenni. Szép is szeretne lenni. A barátnőinek speciális szemüvege van, amelyet az agy vezérel, érted?

Valóban, a lányok sorra elhallgattak. Nyakukat nyújtogatva, lábujjhegyre állva bámulták az erkélyen álló barátnőjüket. Volt, aki tapsolt, mások integettek, és volt, aki némán figyelt, félig tátott szájjal, feszült testtel, ököibe szorított kézzel.

– Ez a szemüveg annyira megváltoztatja az erkélyen álló lány igazi képét, hogy azt hiszik róla, ő a leggyönyörűbb a világon. A képzeletükben, tudod...

– Én is lehetnék a világ legszebbje?

– Világos. – Vittorio elmosolyodott. – Csakhogy ez nagyon drága. Minél inkább meg kell változtatnia a képet a szemüvegnek a barátnők agyában, annál többet kell fizetnie érte annak a lánynak az erkélyen. Ezért nem megy oda mindenki.

– Ők nem gazdagok? Apa azt mondta...

– Hirtelen elhallgatott a kislány, Vittorio pedig rémülten összeresztette. Ez tilos volt. Abszolút tilos. Csak remélni tudta, hogy Júlia hátsó udvarában a zshivaj elnyomta ezeket a szavakat, és nem hallotta meg őket egy besúgó vagy egy felszerelt mikrofon. De Pia is gyorsan összeszedte magát. Ő, igen! – a tanárok nem véletlenül di-

csérték a kislányt. – Azt hallottam, hogy a Tartományunkba csak nagyon gazdag turisták jönnek.

– Ez igaz – erősítette meg Vittorio. – De sokuk számára Júlia erkélye még mindig túl drága mulatság.

– Akkor miért fizetnek érte?

– Nem tudom... – Vittorio elbizonytalanodott. – Talán azért, mert minden lány szeretne a legszebb lenni a világon. Legalábbis egy rövid időre. Te nem szeretnél?

Pia egy pillanatig sem habozott.

– Én a legbölcsebb szeretnék lenni, és a legjobban szolgálni a tartományomat – válaszolta lassú, betanult hangon. – Na, menjünk innen!

A kislány egész úton hazafelé egy árva szót sem szólt, és Vittorióinak fogalma sem volt, hogy tetszett-e neki ez a séta.

10.

– Ül le, Vittorio! – A főnök udvariassága egyaránt jelenthet valami kellemeset, de éppúgy egy nagyon kellemetlen beszélgetés bevezetője is lehet. Gambino az íróasztal másik oldalán trónolt, elmerülve nagy bőrfotelében, kezét a karfára téve.

– Köszönöm, Gambino úr!

Egy pillanatig mindketten hallgattak, majd a felettes odahajolt, és felemelt egy papírlapot az íróasztalról.

– Hogy halad a tárgyalás a céhhel?

– Egy helyben toporgunk.

– És ez téged kielégít?

– Nem, Gambino úr, de a gladiátorok követelése túl magasak, ez az istenverte Szem...

– Dimachaerus úr – vágott szavába a főnök – ma beszélt velem telefonon.

Megint csend támadt.

– Telefonált.

– Értem, Gambino úr.

– Nem, a kurva életbe, Vittorio, talán mégsem érted! – A férfi felpattant a székről, és az íróasztal fölé hajolt. – Azt tudod-e, még ki hívott fel ma?! Tudod?

– Nem, Gambino úr, de sejtem.

– A fene vigye el... – A főnök olyan hirtelen higgadt le, mint ahogy az imént felkapta a vizet. – Tudom, hogy nincs rá kereted. Meg kell állapodni velük. Intézd el!

– De hát mit tegyek? Nem kaptam engedélyt a kiadások növelésére.

– Vittorio, Vittorio... Én tanítsam neked, hogyan kell visszavágni a kiadásokat? A legegyszerűbb dolog: alkalmaz kevesebb színészt és több... önkéntest.

– Azt az utasítást kaptuk, hogy ezek számát korlátozzuk...

– Persze, és neked figyelembe is kell venni az utasítást. Ha pedig nincs elég pénzed a statisztákra, akkor változtass az animáció koncepcióján! Kevesebb gladiátorharc, és több, na, hogy is hívják?... Nos, gall. Legfeljebb lesz egypár ember, akit nem küldenek mezőkre dolgozni. Beszélj Bieretta megbízottal! Nemrég razzizott, és összeszedett pár semmirekellőt.

– Rendben, Gambino úr.

– A fene tudja, miért, de Dimachaerus úr személy szerint nem kedvel téged, Vittorio. Rád szállt, őszintén szólva. Kíváncsi vagyok, kinek mondta el még a véleményét. Tudod, kivel jár most?

– Én csak a kötelességemet teljesítem.

– Mondta, hogy szemtelen vagy. Ne kezdj ki vele! Most ne!

– Én csupán teszem a...

Gambino figyelmesen nézett Vittorióra.

– Tudom, na, végeztünk. Gondold újra a kiadásokat! Tartományunk tisztelt vendégei Rómát akarnak Veronában, és mi megadjuk nekik azt a kurva Rómát.

– Rendben, Gambino úr. Lenne még egy kérdésem, ha szabad, Gambino úr.

– Ki ve! – A főnök úgy látta, hogy a fő probléma már meg van oldva, ezért hirtelen jó kedvre derült.

– Ez a kislány még mindig az otthonomban lakik, talán ha...

Gambino hangja egy pillanat alatt fémesre változott.

– Ez a te dolgod.

– Na de a jelenléte megnehezíti a munkámat...

– Ez csak és kizárólag rád tartozik – ismételte a főnök, erősen hangsúlyozva a „rád” szót.

– De én nem szeretném ezt a gyereket!

– Ne légy makrancos, légy szófogadó! Csak ennyit tanácsolhatok neked.

– Igen, értem, Gambino úr.

– Végeztünk. – A főnök karja ismét a szék karfájára került.

Vittorio felállt, meghajolt, és elindult az ajtó felé. Mielőtt elhagyta volna az irodát, még hallotta:

– Ha szerencséd van, pár hónapon belül továbbviszik a kislányt. És véd a fejedbe: Ha Rómát akarnak tőlünk, akkor Rómát kapnak tőlünk.

– Igen, Gambino úr, a viszontlátásra.

A kínaiak ambivalensen viszonyultak az ókori Róma örökségéhez. Egyrészt nagyra értékelték eredményeit, csodálták a Földközi-tenger medencéjében gyakorolt ezeréves uralmát, és elismerték az egész Nyugat kultúrájára és civilizációjára gyakorolt hatását, amely egy évezredig irányította a világot. Másrészt volt abban a tiszteletben valami olyasmi, ahogyan egy 19. századi európai az inkák, az ókori egyiptomiak, vagy akár maguk a kínaiak vívmányait értékelte. Nos, valamikor

A klímakatasztrófa-filmben nem a Föld és egy üstökös ütközik, hanem a végtelen növekedés alapelve a véges erőforrásokkal. Öko-összeállítás a szeptemberi Filmvilágban.

nagy civilizáció lehetett, de elbukott. És a leszármazottai is. Elmúlt, most eljött a mi időnk, és örökké uralkodni fogunk... vagy legalábbis a következő ezer évben. Az iskolai tankönyvek utaltak arra, hogy abban az időben, amikor az egyik legnagyobb római uralkodó, Augustus Octavianus a birodalom kezdetleges, rokonokra és házi rabszolgákra épülő közigazgatását építette, a Kínai Birodalomban több száz éven át iskolarendszer, államvizsgák, hierarchikus, képzett tisztviselői testület és bonyolult adórendszer volt. Róma még fénykorában is alulmaradt Kína teljesítményével szemben – a kultúra, a civilizáció összetettsége és kifinomultsága, az elit életszínvonala és a modern tech- ➔

nológiai tekintetében. Amikor Kan Jing meglátogatta a Római Birodalmat i. sz. 97-ben, az a Középbirodalomhoz képest egy alig szervezett, szegényesen barbár terület volt.

A tankönyvek udvariasan elismerték, hogy igen, valóban, Kína későbbi fejlődése megállt, a birodalmuk elszalasztotta az ipari ugrás lehetőségét a második évezred első felében, ötszáz évvel Európa előtt. Pedig már a 11. században acélgyárak működtek ott, amelyek évente negyvenezer tonna szemet használtak fel, és majdnem ugyanennyi ércet dolgoztak fel. De már a 14. században voltak nagyszerű, vízhatású szövőgépek is, amelyek iparszerűen állítottak elő szöveteket. És száz évvel később megépítették a világ legerősebb és legmodernebb flottáját, amely körbejárta a Csendes-óceánt, és egész Dél-Amerikáig eljutott. Sajnos a földrajzi korlátok, az idegenek támadásai és az uralkodók konzervativizmusa akadályozták az ország fejlődését. De Kína örök, mi neki fél évezred! A párt és a nép nagy erőfeszítései révén felzárkózott, és ismét a világ legnagyobb szervezett közösségévé vált – ahogyan háromézer évvel ezelőtt is, meg kétezer éve is, meg ezer éve is. És a Nyugat? Hanyatlak... Ott vannak az egykori Egyesült Államok, Kanada és Ausztrália töredékükre zsugorodva, vagy Skandinávia és Németország utolsó maradványai, amelyek kétségbeesetten védik magukat a dzsihádtól, az elvadult, orosz atombombáktól megsemmisített Kelet-Európa és a Kína népi birodalma által Olaszországban, Katalóniában, Görögországban meg Franciaországban fenntartott rezervátumok.

A történelem szerelvénye visszatért a helyes vágányra, ahonnan alig néhány száz évre a szén- és gőzkorszak brit találmányai

– köztük a pont ebbe a metaforába illő gőzmozdonyok – kiszorították.

Kína a világ leghatalmasabb birodalma, és Olaszország maradványain szabadtéri múzeumot rendezett be.

11.

Vittorio ezúttal éberem aludt, és hallotta, ahogy a lépcső reccsen. Pia lassan, óvatosan lépegetett lefelé, megállt és hallgatott minden lépés után.

A férfi mozdulatlanul várakozott. Szeme sarkából óvatosan az órára pillantott, amely három óra huszonhárom percet mutatott.

A kislány megállt Vittorio hálószobája mellett, habozott, de végül legyőzte félelmét, és a kijárat felé sietett.

A kilincs halkán kattant, az ajtó kinyílt és becsukódott.

Vittorio felugrott az ágyról, és felhúzta a melegítőnadrágját. Óvatosan kinézett az ablakon. Pia éppen átkelt az utcán. Sötét volt odakint, feltehetőleg még senki sem vette észre a kislányt. Beugrott az előszobába, felvette a szandálját, és résnyire kinyitotta az ajtót.

A háza megfigyelés alatt állhatott, akár közvetlenül a besúgók, akár kamerák által.

Nem tehet mást. Egyelőre semmi rosszat nem csinál. A kislány kiment, ő észrevette, és elindult utána. Ez a helyes. Hacsak...

Az éjszaka meleg volt, az ég tiszta, a szél enyhén fújdogált, és inkább kellemesen hűsítette, mint hűtötte Vittorio bőrét.

A férfi szem elől veszítette Piát, ezért nem várt tovább, hanem futva a nyomába eredt. Több épület, köztük Stefano háza mellett is elhaladt. Elérte a sarkot, és óvatosan kinézett. Nem látta a kislányt, de azt gondolta, hogy nem nagyon bújhatott el az utcalámpák által árasztott esti fényen kí-

vül... Pia valószínűleg átment az úton, és bement a másik oldalon lévő parkba, ahol szinte teljes sötétség uralkodott.

Vittorio valósággal átvetődött a túoldalra, és beugrott a fák közé. A szél mozgatta ágak zaja elnyomta a férfi lépteit. A padok, kerti játékok és sövények egymásba fonódtak, sötét alakjai a szem számára foltok és árnyékok hamis, szabálytalan mozaikját teremtették, mintha fekete viharfelhő borította volna be a földet.

Másfelé ment volna? Talán be valamelyik házba? Nem lehet, hogy egy másik gyámja is van itt? Ó ki lehet? Vittoriót hirtelen hóhullám kerítette a hatalmába.

Gyors léptekkel, félig futva haladt az ösvényeken. Többször megállt, hegyezte a fülét. Eredmény nélkül. És a park sem volt olyan nagy, itt ugyan el lehetett bújni, de nem sokáig.

Vittorio ismét kiszaladt az utcára, és tehetetlenül forgott a saját tengelye körül, megpróbálva kivenni az apró alak körvonalaiból az aszfalt sötétjében, amely a távolban beleolvadt az éjszakába.

Szitkozódott, tanácstalanul intett a kezével, újra megpördült, majd hazasietett. Mivel Pia megszökött, azonnal értesítenie kell...

Kit is? Mit is? A rendőrséget? Vagy azt az ismeretlen kínait, akinek a névkártyáját megkapta? Mit tegyen?

Vittorio a szeme sarkából egy kis fényt vett észre. Oldalra nézett, és ösztönösen összerándult a félelemtől. Stefano ablakában fény villant, az öregember pedig az ablak mellett állt, és gondosan mustrálta az utcát.

Vajon Vittoriót is látta? Vajon felismer-te-e őt?

A férfi a tornácára lépett, feltépte az ajtót, és berohant a házba. Megdermedt.

Pia a folyosón állt, mintha csak rá várna. Pizsamába és kiskabátba öltözve, fűzős cipővel a lábán. Hirtelen egy sötét alak bukkant elő Pia háta mögül. Vittorio ösztönösen hátrahúzódott, de hamar rájött, hogy egy idős nő áll előtte: ősz hajú, fáradt tekintetű, szája sarka szomorúságot, vagy talán fizikai fájdalmat tükrözött. Minden egyes lélegzetvételnél zihált, ami krónikus betegség vagy a futás okozta fáradtság jele lehet. Vagy mindkettő. Ennek ellenére a magabiztosság és az elszántság auráját árasztotta – ezt talán kabátja és nadrágja szabása okozta, elegáns és nyilvánvalóan drága, bár nem a legdivatosabb. Vagy talán az egykori vitathatatlan szépség nyomai a ráncos arcán? Vagy a szokásává vált határozott mozdulatai és a magabiztos hangja tették, amelyek nem kérdeztek, hanem utasítottak?

– Mielőtt hívod a rendőrséget, és gyorsan fel kell hívnod őket, mert engem láttak, beszélünk kell. Nincs sok időnk – mondta halkán, szinte suttogva, de határozottan és nyomatékosan.

– Kihez van...? – kezdte Vittorio, de a nő egy kézlegyintéssel félbeszakította.

– Elvira nagymamája vagyok... Már mint Piáé. Elvira az igazi neve. Kicsim, menj a szobádba! Azonnal! És ne gyere ki onnan! Vittorio meglepetésére a kislány nem tiltakozott, hanem megpördült, mint egy bűgőcsiga, és felszaladt az emeletre, cipőjével taposva a falépcsőt.

– Mindenben engedelmeskedned kell Vittorio úrnak! – kiáltotta a nő, de ezt már kevésbé határozottan, a hangja mintha megtört volna. Szemével elkísérte a kislányt, az ajkán mosoly nyomai jelentek meg.

Vittorio odaugrott a telefonhoz, és felvette a kagylót. A nő újra lehiggadt. ➔